

Yrittäjät reagoivat herkästi verokannustimiin

Tuloverot vaikuttavat selvästi listaamattomien osakeyhtiöiden omistajien valintaan osinko- ja palkkatulojen välillä, koska isoja palkkatuloja verotetaan ankarammin kuin osinkotuloja. Tuloverot vaikuttavat kuitenkin vain maltillisesti yritysten kokonaisaktiivisuuteen. Täten vaikka osakeyhtiöomistajat pyrkivätkin aktiivisesti minimoimaan maksamansa verot tulojen muuntamisen avulla, ei Suomen osinko- ja ansiotuloverotus kuitenkaan aiheuta mittavaa hyvinvointitappiota vähentyneen tuotannon muodossa.

Pääomatulojen verotus on usein eriytetty joko kokonaan tai osittain ansiotulojen verotuksesta monien maiden verojärjestelmissä. Tämä luo taloudellisen kannustimen tulojen muuntamiseen näiden veropohjien välillä.¹ Veronmaksajan näkökulmasta tulonmuunto mahdollistaa kokonaisverorasituksen pienentämisen, ja vastaavasti valtion näkökulmasta tulonmuunto pienentää verotuloja ja saattaa kasvattaa tuloeroja. Kaikkein merkittävimmät hyvinvointi- ja tehokkuustappiot syntyvät kuitenkin silloin, jos verotus vaikuttaa myös yritysten ja yrittäjien kokonaistuotoksen määrään. Toisin sanoen verotuksen haitallinen vaikutus on suurimmillaan silloin, jos korkeammat verot tosiasiaa vähentävät tuotettujen tavaroiden tai palveluiden määrää.

Suomen verojärjestelmä tarjoaa erityisen ison kannustimen tuloverojen minimointiin. Tämä johtuu siitä, että Suomessa käytössä olevassa eriytetyssä tuloverojärjestelmässä kokonaistulot jaetaan pääomatuloihin ja ansiotuloihin,

joita verotetaan erilaisilla veroasteikoilla. Molempia tulolajeja verotetaan nykyään progressiivisesti, mutta ansiotulojen kohdalla progressio on huomattavasti pääomatuloja jyrkempi. Tämän takia erityisesti suurituloisilla pääomatulojen veroprosentti on usein matalampi kuin ansiotulojen rajaveroaste. Siksi useissa tapauksissa erityisesti ansiotulojen muuntaminen pääomatuloiksi pienentää keskimääräistä veroastetta. Toki on myös mahdollista, että tuloja muunnetaan pääomatuloista ansiotuloiksi, mikä voi olla kannattavaa, jos yhteenlasketut kokonaistulot (ansio- ja pääomatulot) ovat verrattain pienet.

Pääomatulojen matala veroaste tarjoaa suurituloisille kannustimen muuntaa palkkatuloja osinkotuloiksi.

Tyypillisille palkansaajille tulonmuunto-kannustimilla ei ole käytännössä suurta

merkitystä, sillä heidän palkkatulojaan verotetaan usein automaattisesti ansiotuloina ennakonpidätyksen kautta. Sen sijaan listaamattomien osakeyhtiöiden aktiivisille omistajille tulonmuuntokannustimet voivat olla hyvinkin merkittäviä. Nämä omistajat voivat tietyin rajoituksin itse vaikuttaa siihen, kumpana tulona, ansio- vai pääomatulona, yritystoiminnassa ansaitut tulot verotetaan.²

Jos yrityksen omistajan on mahdollista korvata osa isosta palkkatulostaan osinkotuloina, hänen verorasituksensa tyypillisesti kevenee.

Tutkimustulosten perusteella listaamattomien osakeyhtiöiden omistajat reagoivat tulonmuuntokannustimiin hyvin voimakkaasti. Omistajat siis järjestelivät tulojaan siten, että yhteenlasketut ansio- ja pääomatuloverot ovat mahdollisimman pienet. Käytännössä tämä tapahtuu

Kuvat
MAARIT KYTÖHARJU

JARKKO HARJU (oik.) ja TUOMAS MATIKKA korostavat, että vaikka yrittäjät pyrkivät aktiivisesti minimoimaan omia verojaan, ei tuloverotuksella ole havaittu olevan suurta vaikutusta yritysten liikevaihtoon.

LÄHES PUOLET YRITTÄJISTÄ JAKOI KOKONAISTULONSA PALKKAAN JA OSINKOIHIN NIIN, ETTÄ MAKSETUT TULOVEROT MINIMOITUIVAT.

niin, että he päättävät palkka- ja osinkotulojen jakamisesta yrityksestään itselle (ja muille omistajille) siten, että he saavuttavat tuloverot minimoivan kombinaation osinko- ja palkkatulojen välille. Tuloveroilla on kuitenkin korkeintaan maltillinen vaikutus omistajien kokonaispanokseen yrityksessä. Yritysten kokonaisaktiivisuus ja tuotos (esimerkiksi liikevaihto) eivät reagoi merkittävästi tuloverotuksessa tapahtuneisiin muutoksiin (HARJU JA MATIKKA 2016a, 2016b).

OMISTAJIEN VEROKANNUSTIMET TULOJEN MUUNTAMISEEN

Osakeyhtiöiden omistajat voivat nostaa tuloja yrityksestään joko osinkona tai palkkana³ – edellyttäen tietysti, että he ovat myös töissä ko. yrityksessä. Listaamattomasta osakeyhtiöstä maksetun osingon verotus riippuu yrityksen osakkeen matemaattisesta arvosta. Yrityksen nettovarallisuus määrittelee osakkeen matemaattisen arvon pääpiirteiltään

niin, että se on yrityksen varojen ja velkojen erotus jaettuna osakkeiden määrällä.

Osinkojen nk. normaalituotoksi on säädetty 8 prosenttia nettovarallisuudesta. Normaalituoton alittavat osinkotulot verotetaan pääsääntöisesti pääomatulona. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että esimerkiksi 500 000 euron nettovarallisuuden omaavasta yrityksestä voidaan nostaa vuosittain maksimissaan 40 000 euroa (8 prosenttia) pääomatulona verotettavaa osinkotuloa. Normaalituottorajan ylittävät osingot verotetaan ansiotulona. Lisäksi jaetun osingon todellista verorasitusta lisää myös yhteisövero, sillä yhteisövero kohdistuu yrityksen tulokseen, josta osingot maksetaan. Omistajien yrityksestään nostamat palkkatulot verotetaan lähtökohtaisesti ansiotulona.

Osinko- ja ansiotuloverojärjestelmän yksityiskohdat luovat kaiken kaikkiaan hyvin monimutkaisen kokonaisuuden. Mutta juuri nämä yksityiskohdat muo-

dostavat huomattavia kannustimia ja mahdollisuuksia järjestellä yrityksestä nostettavat tulot siten, että verorasitus muodostuu mahdollisimman pieneksi.

**Listaaamattoman yhtiön
omistaja-työntekijän
kannattaa laskea verot
minimoiva osinkojen ja palkan
yhdistelmä.**

Käytännössä verotuksellisesti edullinen tulojen järjestely edellyttää sitä, että osingonjako- ja palkanmaksupäätökset tehdään niin, että verot minimoiva kombinaatio tulolajien välillä saavutetaan. Huomionarvoista on se, että ns. kulmapisteratkaisut ovat vain harvoissa tapauksissa verotuksellisesti optimaalisia. Tämä tarkoittaa sitä, että pelkkä osinkojen nostaminen tai pelkkä palkkojen maksu ovat vain erikoistapauksissa verotuksellisesti parhaita valintoja. Tämä johtuu edellä kuvattujen yksityiskohtien lisäksi lukuisista erilaisista ansiotuloista tehtävistä vähennyksistä, jotka luonnollisesti myös vaikuttavat optimaaliseen kombinaatioon. Verojen minimointi tulolajin valinnan kautta täytyy siis perustua harkittuun ja tietoiseen päätökseen, eikä siihen tyypillisesti päädytä sattumalta.

VEROTUKSEN YKSITYISKOHTIA LISTAAMATTOMISSA YHTIÖISSÄ

Listaaamattomien osakeyhtiöiden omistajien kannalta osinkoverojärjestelmä sisältää useita erilaisia rajoja, mikä tekee verojärjestelmästä melko monimutkaisen. Tämän voi helposti havaita yksityiskohtaisemmasta osinkojen verotuksen kuvauksesta. Tällä hetkellä osingosta 25 prosenttia on veronalaista pääomatuloa ja 75 prosenttia verotonta tuloa 150 000 euroon saakka, jos jaettu osinko on enintään nettovarallisuuden normaalituoton (8 prosenttia) mukainen. 150 000 euron ylittävistä osista 85 prosenttia on sen sijaan veronalaista pääomatuloa ja 15 prosenttia verotonta tuloa. Tämä 150 000 euron raja on osakaskohtainen, ja kaikki kyseisen henkilön samana vuonna saamat listaamattomien yhtiöiden osingot lasketaan yhteen. Nettovarallisuuden normaalituoton ylittävistä osingoista 75 prosenttia luetaan veronalaiseksi ansiotuloksi, ja 25 prosenttia on verovapaata tuloa.

Omistajan verorasituksen kokonaismäärään vaikuttaa siis kaikkiaan kolme verokantaa: yhteisö-, pääomatulo- ja ansiotuloverokanta. Yhteisövero, jolla siis verotetaan yrityksen voittoa, on Suomessa nykyisin 20 prosenttia. Pääomatuloa verotetaan progressiivisesti siten, että alle 40 000 euron osalta veroprosentti on 30 ja sen ylittävän osalta 32. Ansiotulojen rajaveroaste riippuu siitä, kuinka paljon verotettavaa ansiotuloa on. Ansiotulon rajaveroasteet ovat välillä 0–55 prosenttia.⁴

TULONMUUNTOKANNUSTIMET VAIKUTTAVAT OMISTAJIEN VEROTUKSEEN, MUTTA EIVÄT YRITYKSEN LIIKEVAIHTOON

On jokseenkin merkityksetöntä, minkälaisia taloudellisia kannustimia verojärjestelmät luovat, mikäli ne eivät vaikuta ihmisten todelliseen käyttäytymiseen millään tavalla. Siksi on keskeistä tarkastella sitä, kuinka suuria ja minkä tyyppisiä vaikutuksia verojärjestelmä aiheuttaa. Erityisen tärkeää on pystyä erittelemään tulolajin valintaan ja vero-optimoointiin liittyvät päätökset yrityksen

OSINKOJEN REAKTIO VEROTUKSESSA TAPAHTUVIIN MUUTOKSIIN ON HYVIN HERKKÄ, JA 2/3 SIITÄ JOHTUU TULONMUUNTOVAIKUTUKSESTA.

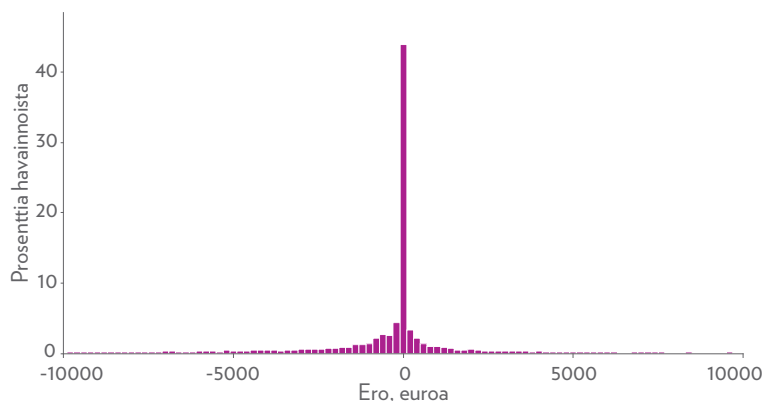
kokonaisaktiivisuudessa tapahtuvista muutoksista.

Kahdessa hiljattain julkaistussa artikkelissamme (**HARJU JA MATIKKA** 2016a, 2016b) tarkastelimme tuloverokannustimien vaikutuksia listaamattomien osakeyhtiöomistajien käyttäytymiseen. Tutkimuksissa käytimme laajaa yritysjä omistajatasen verorekisteriaineistoa Suomesta. Aineiston avulla voidaan eritellä tarkasti omistajien erityyppiset tulot yrityksestä sekä muut veronalaiset tulot muista lähteistä.

Molemmissa tutkimuksissa käytimme hyväksemme vuoden 2005 osinkoverouudistuksen tarjoamaa vertailuasetelmaa. Ennen vuotta 2005 voimassa olleessa ns. yhtiöveron hyvitysjärjestelmässä osinkotuloista maksetut yhteisöverot hyvitettiin osingonsaajalle, jolloin maksettuun osinkoon ei käytännössä kohdistunut lainkaan yhteisöveroa. Vuonna 2005 tästä käytännöstä luovuttiin. Tämä tarkoitti sitä, että osinkoverotus lähtökohdaisesti kiristyi osalle omistajayrittäjistä. Osinkotulon verorasitus kuitenkin pysyi uudistuksen jälkeen suunnilleen samalla tasolla nettovarallisuuden laskennallisen tuoton alittavien osinkojen osalta. Näistä yksityiskohdista johtuen vuoden 2005 uudistus siis muutti verokannustimia eri tavalla eri omistajien välillä: osa omistajista kohtasi veromuutoksen takia selviä muutoksia verokannusteissa (ja samalla myös tulonmuuntokannustimissa) ja osa ei. Tätä vaihtelua hyödynsimme tutkimuksessa verotuksen vaikutuksen selvittämiseksi.

Esittelemme seuraavaksi lyhyesti tuloksemme molemmista tutkimusartikkeleista. Tarkastellaan ensin kuvion 1 avulla tulolajin valintaan liittyvää verojen minimointia. Kuvio on muodostettu seuraavasti: Ensiksi lasketaan omistajan yrityksestään nostamat kokonaistulot yhteen (palkkatulot + pääomatulot). Näistä kokonaistuloista lasketaan verotuksellisesti optimaalinen palkan määrä.⁵ Sitten

Kuvio 1. YEL-yrittäjän palkka – optimaalinen palkka, vuosi 2011*.

* 26 521 YEL-yrittäjää, kuvion ulkopuolella on 8 040 yrittäjää.

tätä verot minimoivaa ns. optimaalista palkkaa verrataan aineistosta havaittuun toteutuneeseen palkanmaksun määrään. Mikäli yrittäjä maksaa itselleen tämän vero-optimaalisen määrän palkkaa, niin kuviossa ero havaitun ja optimaalisen palkkatulon ero on 0 euroa.

Kuviosta 1 nähdään, että iso osa yrittäjistä jakaa kokonaistulonsa juuri verot minimoivalla tavalla. Lähes puolet kaikista omistajista maksoi tarkalleen vero-optimaalisen osuuden palkkatulona vuonna 2011. Kuvion perusteella voidaan siis selvästi havaita, että omistajayrittäjät tietävät verojärjestelmän yksityiskohdat ja reagoivat hyvin voimakkaasti verojärjestelmän luomiin tulonmuuntokannustimiin.

Tulonmuuntokannustimiin reagoinnin lisäksi on tärkeää tarkastella sitä, miten paljon tuloverot vaikuttavat yritysten ja omistajien kokonaisaktiivisuuteen, esimerkiksi yrityksen myynnin ja liikevaihdon määrään. Mikäli tuloverotuksella on suuri vaikutus kokonaisaktiivisuuden määrään, voidaan verotusta pitää hyvin-

voinnin ja tehokkaan verotuksen tavoitteen kannalta erityisen haitallisena. Toisaalta jos tuloverojärjestelmä aiheuttaa pelkästään tulonmuuntovaikutuksen eikä vaikuta lainkaan esimerkiksi yrityksen myyntiin tai liikevaihtoon, ovat verotuksen haitalliset vaikutukset huomattavasti pienempiä.

Jälkimmäisessä artikkelissamme (**HARJU JA MATIKKA** 2016b) erottelimme tulonmuuntovaikutuksen verotuksen kokonaisjoustosta eli siitä, kuinka paljon osinko- ja palkkaverotus vaikuttavat yrityksestä nostettujen palkka- ja osinkotulojen kokonaismäärään. Tulostemme perusteella osingot reagoivat hyvin herkästi verotuksessa tapahtuviin muutoksiin. Havaitsimme tutkimuksessamme, että osinkojen jousto osinkoveroasteen suhteen on huomattavan suuri $(-1,7)^6$.

Kun otamme huomioon palkka- ja osinkotulojen veroprosenttien eroista johtuvat tulonmuuntokannustimet, havaitsemme että tästä kokonaisjoustosta noin 2/3 on selitettävissä tulonmuuntovaikutuksella. Tämä tarkoittaa sitä, että

”OMISTAJIEN YRITYKSESTÄ NOSTAMIIN PALKKATULOIHIN VAIKUTTAVAT VAIN TULONMUUNTOKANNUSTIMET EIKÄ LAINKAAN ANSIOTULOJEN OMA VEROKANTA.”

vaikka osinkotulon veropohja reagoi todella herkästi veroprosentin muutoksiin, johtuu huomattava osa siitä tulonmuunnosta veropohjien välillä. Tällöin pelkän osinkoverotuksen huomioon ottaminen tarjoaisi hyvin harhaanjohtavaa tietoa siitä, miten paljon verot vaikuttavat omistajien ja yritysten kokonaisaktiivisuuteen, joka heijastuu yrityksestä kokonaisuudessaan nostetun tulon määrään.

Osinkoverotus vaikuttaa maksettujen osinkojen määrään, muttei yrityksen liikevaihtoon.

On kuitenkin huomioitava, että havaitsimme osinkoverotuksella olevan vaikutusta myös kokonaistulojen (palkkatulot + osinkotulot) määrään. Toisin sanoen pelkät tulonmuuntamiskannustimet eivät kokonaisuudessaan selitä havaittua muutosta osinkotulojen määrässä. Toisaalta havaitsimme kuitenkin, ettei omistajatasen veroasteilla ole tilastollisesti merkitsevää vaikutusta yrityksen liikevaihtoon, joten tuloverotus ei näytä vaikuttavan merkittävästi yrityksen kokonaistuotoksen määrään.

Havaitsimme tutkimuksessamme lisäksi, että omistajien yrityksestä nostamiin palkkatuloihin vaikuttavat vain tulonmuuntokannustimet eikä lainkaan ansiotulojen oma verokanta. Tämä tarkoittaa sitä, että omistajayrittäjien palkkatuloissa tapahtuvat muutokset johtuvat pelkästään tulonmuuntokannustimista, eli osinko- ja palkkaveroprosenttien välisestä erosta.

Palkka- ja osinkotulojen reagoinnissa on siis selvä epäsymmetria, sillä vain osinkotulot reagoivat sen omassa verokannassa tapahtuneisiin muutoksiin. Ei ole kuitenkaan olemassa mitään erityistä syytä, miksi vaikutusten pitäisikään olla symmetrisiä. Selityksenä havainnolle voi

esimerkiksi olla se, että pääoman tuotot (osingot) ovat luontaisesti joustavampia kuin korvaus työpanoksesta (palkka). Lisäksi on monia käytännöllisiä syitä, jotka voivat aiheuttaa epäsymmetrisyyttä. Palkkaa maksetaan tyypillisesti useita kertoja vuodessa, esimerkiksi kuukausittain. Sitä vastoin osingonjaosta päätetään usein vain kerran vuodessa. Eri tulolajien erityyppinen jaksotus voi aiheuttaa suurempaa jäykkyyttä palkkojen maksuun, ja siksi palkkatulot eivät välttämättä jousta yhtä herkästi verojen suhteen kuin osinkotulot.

Tulonmuuntoa on suomalaisella aineistolla tutkittu aiemminkin. **PIRTTILÄ JA SELIN** (2011) tutkivat vuoden 1993 laajaa verouudistusta, jolloin ansio- ja pääomatulojen erillinen verotus otettiin alun alkaen käyttöön. Tällä suurella veromuutoksella havaittiin olleen huomattavia vaikutuksia pääomatulo-osuuksien kasvuun erityisesti yrittäjillä.

Yhtiömuotojen väliseen valintaan voi vaikuttaa niiden erilainen verokohtelu.

Aiemman kansainvälisen tutkimuskirjallisuuden perusteella voidaan myös todeta, että yritysverot vaikuttavat omistajien muunkinlaiseen verosuunnitteluun. Erilaisten yritysmuotojen erilainen verokohtelu vaikuttaa vahvasti yritysmuodon valintaan, joka on havaittu ruotsalaisella aineistolla tehdyssä tutkimuksessa (**EDMARK JA GORDON** 2013). Tulonmuuntokannustimien ja yhtiömuodon valinnan välillä olevaa yhteyttä on myös tutkittu Ison-Britannian aineistolla. Tutkimuksessa (**TAZHITDINOVA** 2016) löydettiin, että verosäästöt tulonmuunnosta eivät aiheuta kovinkaan paljoa yhtiömuodon vaihtoja. Lisäksi on havaittu, että yrittäjät ennakoivat veromuutoksia

hyvin voimakkaasti, mikä on myös tärkeä ottaa huomioon, kun tarkastellaan verotuksen kokonaisvaikutuksia näissä erityisryhmissä (ks. esimerkiksi **KREINER YM.** 2016, 2014).

LOPUKSI

Mitä merkitystä tulonmuunnolla sitten on talouden toiminnan ja hyvinvoinnin kannalta? Arvioitaessa näitä vaikutuksia on otettava huomioon tuloverotuksen kokonaisvaikutukset ja muistettava, että suurimmat mahdolliset negatiiviset hyvinvointivaikutukset ja tehokkuustappiot syntyvät verojen vaikutuksista kokonaistuotokseen.

Ansio- ja osinkotuloverotuksen vaikutukset kokonaistuotokseen ovat pieniä mutta tulonjakoon suurempia.

Tutkimusten perusteella nämä vaikutukset ovat korkeintaan kohtuullisia, joten verotuksen vaikutukset ovat tältä osin verrattain pieniä. Sitä vastoin tulonmuuntokannustimiin reagoidaan todella voimakkaasti, mutta tulonmuunnon aiheuttamat tehokkuustappiot voidaan kuitenkin nähdä melko pieninä. Muunnetut tulot tulevat tyypillisesti aina kuitenkin verotetuksi vaihtoehtoisella verokannalla, vaikkakin se on alempi kuin millä tulo ”aidosti” pitäisi verottaa. Tulonmuuntokannustimien vaikutus on kuitenkin keskeistä huomioida, kun arvioidaan verotuksen kokonaisvaikutuksia sellaisille ryhmille, joiden on helppoa muuntaa tuloja eri veropohjien välillä. Jos nämä kannustimet jätetään huomioida, voidaan helposti tehdä vääriä johtopäätöksiä verotuksen tehottomuudesta ja negatiivisista hyvinvointivaikutuksista.

Lopuksi on syytä korostaa, että tulonmuunnon avulla tapahtuva verojen mi-

nimointi vaikuttaa siihen, miten tehokkaasti tuloveron avulla voidaan toteuttaa tulojen uudelleenjakoa. Pääomatulojen osuus Suomen suurituloisimman yhden prosentin joukossa on melko suuri (noin 30 prosenttia), ja on siten oletettavaa, että tulonmuuntokannustimet ovat merkityksellisiä erityisesti tulojakauksen yläpäässä. Tästä johtuen mahdollisuus tulonmuuntoon lähtökohtaisesti lisää nettotuloilla mitattuja tuloeroja. Tulonjakonäkökulmasta tulojen muuntaminen on siis erityisen haitallista. Vaikka tuloverotuksella voidaan havaita olevan jonkinlainen vaikutus yritysten kokonaistuotokseen, voi tulonmuuntokannustimien hillitsemisen olla tulonjaollisesta näkökulmasta perusteltua. ■

Viitteet

1 Verohallinnon on käytännön verotuksessa monissa tapauksissa hyvin hankalaa täsmällisesti erotella pääoman tuotosta ja työpanoksesta syntyneitä tuloja toisistaan. Tämä vaikeus korostuu erityisesti yritystoiminnasta saatuja tuloja verotettaessa.

2 Jotta omistaja voi nostaa palkkatuloa yrityksestä, on hänen myös aktiivisesti työskenneltävä yrityksessään tai sen johdossa. Toisin sanoen passiiviset omistajat, jotka eivät työskentele listaamattomassa osakeyhtiössä, voivat nostaa yhtiöstä pelkästään osinkotuloja.

3 Muilla yrittäjämuo-doilla (esimerkiksi toiminimi ja kommandiittiyhtiö) verotus määräytyy yrityksen tuloksen perusteella, joka jaetaan yrityksen omistajien kesken. Yrityksen tuloksesta nettovarallisuuden mukainen normaalituotto, omistajan valinnan perusteella joko 10 tai 20 prosenttia, verotetaan pääomatulona, ja ylittävä osuus luetaan ansiotuloksi.

4 Listaamattomien osakeyhtiöiden omistajien verotuksen yksityiskohdissa on tapahtunut vuoden 2005 ison verouudistuksen jälkeen useita muutoksia. Vuosina 2005–2011 normaalituoton raja oli 9 prosenttia, ja euroraja oli 90 000. Vuodesta 2012 eteenpäin normaalituoton raja on ollut 8 prosenttia ja euromääräinen raja 60 000. Vuonna 2014 euromääräinen raja nostettiin nykyiseen 150 000 euroon. Lisäksi nettovarallisuuden normaalituoton ylittävien osinkojen osalta ansiotuloksi luettiin 70 prosenttia ennen vuotta 2014 ja 75 prosenttia

vuoden 2014 jälkeen. Lisäksi yhteisö-, pääomatulo- ja ansiotuloverotukseen tehdyt lukuisat muutokset ovat vaikuttaneet omistajayrittäjien verokannustimiin.

5 Kuvion tarkastelussa rajaudutaan käsittelemään vain YEL-omistajia, jotka YEL-vakuutuksen

määritelmän mukaisesti työskentelevät yhtiössään johtavassa asemassa.

6 Tämänsuuruinen jouston arvo merkitsee, että jos osinkoveroprosentti esimerkiksi nousee 30:sta 33:een eli 10 prosenttia, niin maksettujen osinkojen määrä vähenee 17 prosenttia.

Kirjallisuus

- EDMARK, K. & GORDON, R.H. (2013), The Choice of Organizational Form by Closely-held Firms in Sweden: Tax versus Non-tax Determinants, *Industrial and Corporate Change*, 22, 219–243.
- HARJU, J. & MATIKKA, T. (2016a), Business Owners and Income-shifting: Evidence from Finland, *Small Business Economics*, 46: 115–136.
- HARJU, J. & MATIKKA, T. (2016b), The Elasticity of Taxable Income and Income-shifting: What Is "Real" and What Is Not? *International Tax and Public Finance*, 23:4, 1–30.
- KREINER, C. & LETH-PETERSEN, S. & SKOV, P. (2016), Tax Reforms and Intertemporal Shifting of Wage Income: Evidence from Danish Monthly Payroll Records, *American Economic Journal: Economic Policy*, 8, 233–257.
- KREINER, C. & LETH-PETERSEN, S. & SKOV, P. (2014), Year-end Tax Planning of Top Management: Evidence from High-frequency Payroll Data, *American Economic Review Papers and Proceedings*, 2014, 154–158.
- PIRTTILÄ, J. & SELIN, H. (2011), Income Shifting within a Dual Income Tax System: Evidence from the Finnish Tax Reform of 1993, *Scandinavian Journal of Economics*, 113, 120–144.
- TAZHITDINOVA, A. (2016), Income Shifting and the Cost of Incorporation. Julkaisematon työpaperi. https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=2902834